

Da han rettede sig op, sank de nye, blanke Lloyd sko, han ellers kun brugte til pænt brug, ned i mulden, og han var ved at falde bagover. Fornemmelsen af noget skrøbeligt, der bliver knust mellem fingrene, lå og sitrede under huden på en ubehagelig måde. Samtidig gav den ham en opstemthed, der mindede om seksuel ophidselse. Følelsen kom bag på ham - og alligevel ikke. Det var den samme som dengang med tudserne, der levede i planterne omkring det lille havebassin i barndomshjemmets baghave. De grimme, ulækre skrubbtudser med de vortede rygge. De kravlede klodsede og hjælpeløse rundt på havefliserne. Nogle var lige så store som sålerne på hans barnesko. De små arme med de fire korte fingre, der så amputerede ud, viftede hjælpeløst under skoen, når han trådte til. Deres piben gav kun grund til at træde endnu hårdere, til han hørte den knasende lyd, og der blev stille. Nogle døde tavse. Smerte var åbenbart ikke noget, alle tudser gav udtryk for. Bagefter smed han dem i havebassinet. Mor undrede sig over, hvilken sygdom tudserne havde, når de lå døde i vandet med bugen opad og begyndte at lugte. Men heller ikke det gjorde hun noget ved.

Han stod med hængende arme og strakte og knyttede hænderne for at få fornemmelsen til at gå væk. Bukserne var snavsede på knæene. Desperat prøvede han at børste muldjorden af. Han trak vejret anstrengt i tunge stød og mærkede sveden som en klistret hinde på panden. Lummerheden lå i den fugtige luft som en tung dyne. Lugten af rådne blade og muld fyldte hans næsebor. Panikken kom snigende og blandede sig med frustrationen. Han så sig omkring. Her var heldigvis ingen. Det var et held, det regnede, det holdt folk inden døre. Han kiggede op og lod regnen ramme sit ansigt. Dråbernes små kolde slag mod huden fik ham til at gyse let. Også en følelse han ikke havde oplevet, siden han var barn. Med lukkede øjne smagte han på vandet, der dryppede ned på hans læber. Pludselig så han ned på hende. Regnvandet var begyndt at samle sig i hendes øjenhuler. Kroppen var overraskende tung, da

han løftede den op. Den ene arm faldt slapt ned til siden og dinglede mod hans hofte, da han begyndte at gå i regnen. Vandet løb ned ad hendes kinder som tårer. Han mærkede gråden i halsen. Hvorfor havde hun skreget? Han hadede det piberi. Hun skulle bare have gjort, som han sagde. Tårerne blandede sig med regnvandet og smagte salt i hans mund.

Nyhedsoplæserens stemme i radioen fortalte om flere uroligheder og selvmordsbombere i Mellemøsten. Hun lyttede til stemmen uden at registrere, hvad der blev sagt. Det var det samme hver gang, hun hørte nyheder i radio og tv. Men det var så langt væk. På en anden planet efter hendes opfattelse. Danmark er kommet nærmere et terrorangreb, siden vi gik med amerikanerne i krig i Irak, sagde hendes mand godt nok. Verden er grusom. Men det var ikke hendes verden. Hun følte sig tryk i Danmark, især i Jylland og specielt her i Århus, hvor der sjældent skete mere end nogle overfald og voldtægter. Det var selvfølgelig også slemt nok, men heller ikke det berørte hendes lille verden i villaen i Brabrand beskyttet af den høje ligusterhæk.

Nyhederne sluttede, og middagsmusikken tog over. Hun nynede med på "Kære lille mormor" med Richard Ragnwald og så igennem køkkenvinduet, teenagedatteren kom løbende tilbage. Skraldespanden ved hoveddøren var overfyldt, fordi den ikke var blevet sat ud til vejen aftenen før, så skraldemanden kunne få den med her i morges. Hun havde derfor bedt Maria, der alligevel kun sad og hang på sit værelse med sin såkaldte iPod, om at løbe ned til containeren med den. Hun forstod sig ikke på alt det moderne udstyr, de unge piger skulle have i dag. Sådan havde det ikke været med de to andre, der for længst var fløjet fra reden. Det havde ikke været meningen, de skulle have flere børn, men så ...

Hendes blik gled op mod himlen. Det ville snart regne igen. Hvor blev solen af denne sommer?

Maria tumlede forpustet ind i køkkenet uden at tage skoene af.

"Mor, mor! Der ligger noget nede i containeren!"

"Hvad ligger der?"

Hun slukkede radioen, hvor en journalist var begyndt på en debat med en politiker.

"Det er en hånd," stemmen rystede.

Min teenagedatter ser for mange film, tænkte hun smilende og fortsatte med at smøre rugbrød til frokosten. Og fantasi har hun heller aldrig manglet.

"Tror du ikke bare, det er en dukke, nogen har smidt ud?"

"Nej!"

Pigen trak vejret tungt.

Hun vendte sig mod datteren og forstod nu, at noget måtte være galt. Maria var kridhvid i ansigtet. Øjnene lyste af en rædsel, hun ikke før havde set. Posen med affald havde hun stadig knuget i hånden som i krampe. Så brød hun i gråd og tabte posen på det nyvaskede køkkengulv.

Hun tørrede desperat hænderne i forklædet. "Jamen, søde dog, er det sandt? Det kan da ikke passe!"

Hun tog hurtigt en trøje på.

"Lad os gå ned og få opklaret, hvad det er, du ser som en hånd."

Maria var begyndt at ryste over hele kroppen, og hun fik hende til at sætte sig på en stol ved køkkenbordet. Hun tappede hurtigt et glas koldt vand fra hanen og satte det foran datteren. "Drik det, jeg er snart tilbage."

"Nej mor, du må ikke gå derned, hvad nu, hvis morderen er der endnu!"

Hun smilede overbærende. "Lad os nu lige først se, hvad det er, ikke."

På vej ned til affaldscontaineren følte hun alligevel uro, og hendes ben begyndte at ryste. Hvis det virkelig var sandt, hvad skulle hun så gøre? Hun rystede på hovedet ad sine tanker. Selvfølgelig var der ikke en hånd i affaldscontaineren. Luften var lummer og fugtig. Hun viftede med blusen for at køle af. De slidte træsko, som hun i hast havde taget på, havde svært ved at følge med hende.

Containeren var en stor lukket model. Nu var den rusten,

men havde vist engang været rød. Der var tre låger på forsiden. Den ene stod åben. Maria var åbenbart flygtet uden at lukke den igen. Hun kiggede ind, og en lunken lugt af forrådnelse mødte hende. Fluerne summede. Hun fik øje på hånden mellem nogle sorte affaldssække og noget af en gammel, plettet stolehynde. Hun holdt vejret, og hjertet begyndte at hamre. Det lignede en menneskehånd. Hun så sig om efter noget, der kunne nå derind, og fik øje på en kæp på jorden, som hun samlede op. Den kunne lige akkurat nå ind til hånden. Hun løftede den forsigtigt med kæppen. Ved bevægelsen væltede en sort sæk og afslørede hele armen, en skulder og et stykke af en hvid hals. I lyset, der faldt igennem ved lågen, kunne hun se, at farven på den tynde hals gik fra kridhvid til blåligsort. Hun vidste ikke, hvor hun fik modet fra og forstod stadig ikke, hvad det var, hun så. Det hele foregik i trance. Langsomt løftede hun kæppen igen og skubbede til papkassen, som måtte dække over ansigtet. Papkassen væltede. Hun så den trille rundt et par gange som i slowmotion og fulgte den med øjnene, inden hun flyttede blikket til stedet, hvor den havde ligget. Hun ville skribe, men kunne ikke. Halsen snørede sig sammen.

Et ansigt var kommet til syne. Øjnene stirrede døde og tomme op i containerens tag, munden stod åben, og læberne var blåsorte. Det var et barn. En lille pige.

Hun smed kæppen fra sig og løb hen i det nærmeste buskads med hånden for munden. Men mellemgulvets krampetrækninger kunne hun ikke forhindre. Den bitre smag steg op og sved i svælget. Hun flyttede hånden, da den varme væske kom, og kastede op imellem buskene.

Hun hørte svagt telefonen gennem badeværelsesdøren og det tykke frottéhåndklæde, hun havde snoet om det våde, nyvaskede hår. Hun var først lige stået op, selvom det var over middag. Der var ikke noget at stå op til. Selvfølgelig var der opvasken, oprydningen og vasketøjet. Huset så ud, som om hun havde holdt vild fest til den lyse morgen. Hovedet føltes også sådan. Men var det så bare derfor. Så havde hun da i det mindste sikkert haft det sjovt. I stedet havde hun siddet og tømt en flaske rødvin alene, mens hun stirrede på et dødssygt program i fjernsynet uden at se og uden at høre. Hendes tanker havde været i en helt anden verden. Da øjenlågene var begyndt at blive tunge, og hun opdagede, at hun sad og småsov i en akavet stilling, der uden tvivl ville give både myoser og hold i nakken, slukkede hun fjernsynet. Hun havde ikke orket at rydde op og var væltet om i sengen, hvor hun straks var faldet i en urolig søvn med drømme og mareridt, som hun ikke mere huskede. De sad kun tilbage i sjælen som en ubehagelig følelse. Noget hun huskede i små glimt, men straks glemte igen. Noget hun ikke *ville* huske.

"Er det Kamilla Holm?" spurgte stemmen i telefonrøret.

"Ja."

"Freelancefotograf, Kamilla Holm?"

Hun tøvede. Det lød som arbejde. "Ja," svarede hun alligevel og tænkte på hvor mange gange, hun havde sagt nej tak til opgaver det sidste år eller ikke havde taget telefonen, når den ringede.

"Ja, det er mig," gentog hun med fastere stemme.

"Jeg har fået dig anvist. Jeg er ny," sagde stemmen med københavneraccent og lød nu lidt mere ivrig.

Ny hvad? tænkte hun og bandt badekåbens bælte, mens hun klemte telefonrøret fast mellem skulder og hage.

"Jeg ringer fra redaktionen på Dagens Nyheder," fortsatte

stemmen, som om Kamillas tanker var blevet sendt videre igennem TDC's kabler. Det var sikkert en ny journalist. Alle de gamle var nok for længst rejst, og hele raden af velkendte pressefolk, som hun havde arbejdet så meget sammen med om mange opgaver lige fra nyåbnede erhvervsvirksomheder til Århus Festuge og politiske begivenheder, var udskiftet med nye og ukendte. Det var over et år siden, hun sidst havde arbejdet for avisredaktionen. At hun havde arbejdet i det hele taget. Kassebeholdningen var også ved at være brugt op. Banken havde skrevet én gang for at minde hende om, at kassekrediten var overskredet, som om hun ikke havde Netbank og selv var klar over det. Men det kunne ikke blive ved, banken havde været forstående længe.

Der var trods alt en tilbage på redaktionen, som huskede hende, og som havde henvist til hende. En, der havde været tilfreds med hendes arbejde. Thygesen, tænkte hun. Det var garanteret redaktør Ivan Thygesen. Hun havde altid gættet på, at han blev, til han skulle pensioneres. Han var den type chef, medarbejderne troede, ikke havde et liv ved siden af sit job. Han sad bag skrivebordet, når de gik hjem om aftenen, og han sad der igen - eller stadig - om morgenen, når de mødte. Det eneste tegn på, at der var sket en forandring i løbet af natten, var, at han havde skiftet skjorte.

"Jeg har en opgave til dig - hvis du har lyst?" Det sidste kom lidt tøvende. Thygesen havde nok også advaret journalisten om, at hun risikerede at få et afvisende svar, og hun havde med garanti et nyt nummer at ringe til på sin blok. Hvis ikke flere, der var jo freelancefotografer nok at ringe til. Redaktionen havde åbenbart stadig ikke ansat en fast fotograf. Men journalisten havde ringet til hende. Nu var chancen der. Hun skulle i gang igen.

"Selvfølgelig," hørte hun sig selv sige.

"Kan vi mødes på Edwin Rahrs Vej i Brabrand hurtigst muligt? Du ser nemt, hvor det er."

"Ja! Jeg er på vej."

”Jeg hedder forresten Anne Larsen,” sagde journalisten.

Kamilla havde allerede flået det våde håndklæde af hovedet, inden hun lagde telefonrøret. Da hun flygtigt tørrede sit hår med hårtørreeren og klædte sig på samtidig, kom hun i tanke om, at hun havde glemt at spørge, hvad det drejede sig om. Hvad mente journalisten mon med, at hun nemt ville se, hvor det var? Den første opgave i over et år, og så glemte hun at spørge om så vigtig en ting. Måske havde hun mistet rutinen?

Retsmediciner Henry Leander kom altid til mordstedet sammen med kriminalteknikerne, inden andre begyndte at trampe rundt i spor, som kunne være fældende beviser. Selv et enkelt hårstrå kunne være afgørende.

Selvom han følte sig som en garvet retsmediciner, måtte han indrømme, at enhver ny sag gav ham et sug af frygt i mellemgulvet. Han vidste aldrig, hvilket syn der ville møde ham. Samtidig var det sug også dét, der drev ham. Det var også et sug af spænding, en lyst til at løse en gåde, finde morderens fejl og afsløre ham - eller hende. Jo, han elskede sit job, selvom det havde resulteret i, at han havde opgivet at finde en ny kvinde efter Marys død for ni år siden. Hun havde været ham en god, trofast og betroet partner i femogtyve år. Hun døde af lungekræft kort tid efter deres sølvbryllup efter mange års intens rygning. Hun havde ikke haft noget imod, at han krøb i seng til hende, når han kom sent hjem om natten, selvom han lige havde stået og rodet med et forrådnethug. Hun havde været dyrlæge og rodede selv i lidt af hvert. Tre år efter hendes død havde han mødt en ung enke hos nogle venner. Hun var af engelsk afstamning, som han selv, og som Mary også havde været det, så han mente, de måtte have noget til fælles. Men hun kunne ikke udholde tanken om *hans døde*, som hun kaldte dem. Hun påstod, at han stank af dem og trak sig væk fra ham, når han ville omfavne hende. Han havde prøvet at forklare hende, at han brugte sterile handsker, når han rørte ved de døde og tog et bad, inden han tog hjem til hende, men det havde ikke hjulpet. Naturligvis kunne det ikke gå i længden. Han havde derfor - også med sin alder på nioghalvtreds somre taget i betragtning - besluttet sig for at opgive kvindejagten. Så han købte en engelsk setter, som han kaldte Bruce - fordi noget ved den mindede ham om Bruce Willis - meldte sig ind i Engelsk Setter Klub og begyndte at gå

på en anden slags jagt. De sidste to ting mest for det socialeskyld. Jagt passede også godt til hans aristokratiske, engelske ydre, og han så perfekt ud i kakifarvet jagttøj og hat, syntes han selv. Samtidig fik han rig lejlighed til at bevæge sig rundt i de store skove tidligt om morgenen, hvor duggen stadig sad i spindelvævene, og morgendisen lå som kølige, blålige banker mellem træernes stammer. Godt nok gik ikke mange kvinder på jagt, så hans fritidsinteresse havde ikke givet ham bedre muligheder på det område, men Bruce havde fundet sig en mage og var blevet far til et kuld hvalpe, så lidt familieførøgelse var der da kommet ud af det.

Kriminalassistent Roland Benito var ankommet og hilste ham med et hovednik, da han nåede frem til containeren. De havde ikke set hinanden længe, men der var ikke stemning for andet end det formelle nik.

"Det er en lille pige," sagde Roland. Det lød som en advarsel.

En tekniker fra kriminalteknisk afdeling i hvid beskyttelsesdragt og skoposer var kravlet ind i containeren med et kamera. Blitzlysene blinkede inde i mørket. Containeren var så trang, at de ikke kunne gå derind alle sammen på én gang. Omsider kravlede teknikeren ud med et nik mod ham som udtryk for, at han var færdig med sit arbejde. Han kravlede akavet ind i affaldscontaineren. Åbningen sad cirka en meter over jorden, og foden sank ned i affaldet, da han trådte indenfor. Noget fugtigt trængte ind i hans ene strømpe. Han lugtede straks forrådnelsen og tænkte på rotter. Var der noget, han afskyede mere end andet, så var det rotter. Rotter kunne skamfere et lig til ukendelighed. Dels kunne det forsinke identifikationen, dels var det ikke et kønt syn.

Han tændte lommelygten. Pigen lå nænsomt anbragt på et leje af sorte affaldssække. Øjnene stirrede op i containerens tag, som om noget deroppe havde fået hendes blik til at stivne. Uvilkårligt så han op og slog nakken mod containertaget. "Av for helvede!" udbrød han.

”Sker der noget?” spurgte Roland og stak hovedet ind gennem lugen. Leander havde tabt lygten. Lyskeglen lyste skråt op i ansigtet på den døde pige og lavede groteske skygger, som når børn leger skræmmeleg i mørket ved at lyse op under hagerne.

Leander samlede lygten op og satte sig på hug ved siden af pigen, da han nu med smerte havde erfaret, at det ikke var muligt at stå oprejst. Forsigtigt strøg han det mudrede hår væk fra hendes kind og var lige ved at tabe lygten igen, da en sort bille i hast løb fra pigens øre og gemte sig mellem de rådne blade. En grimasse gled ned over hans ansigt, da han genkendte den som *Necrodes littoralis* - også kaldet ligrøver. Insekter havde været hans store hobby gennem mange år. Også det fandt de fleste kvinder bizart. I en krog i kælderen havde han indrettet et lille lokale med hylder og reoler, som var fyldt op med glas og større montre med insekter. Nogle havde han selv indsamlet i naturen, andre var blevet udklækket i kælderen og havde aldrig kendt til livet udendørs. Men de bevarede deres instinkter og levevis, og det var det, der interesserede ham. Et insekt kunne afsløre meget om alderen på et lig. Æg og pupper udvikler sig til insekter indenfor et meget nøje tidsskema, som han havde sat sig ind i og lært udenad gennem intens læsning og studier af emnet, selvom udviklingen også afhang af temperatur og fugtforhold på stedet, hvor liget var anbragt. Han lyste rundt i containeren med lommelygten. Fugtforholdene her var ikke så svære af fastslå. Fugten drev ned af containerens sider. Den våde og lumre sommer udenfor gav sit helt eget klima herinde.

”Hvor længe har hun været død?” spurgte Roland uden for lugen og fik Henry Leander til at se op.

”Rigor Mortis er indtruffet. Dødsstivheden udvikler sig efter to til fire timer. Hele kroppen er stiv, så vi er i hvert tilfælde over otte timer. Nu er der tale om en lille krop, så det er svært at bedømme. Men jeg kan sige det mere præcist, når jeg får hende ind. Pigen er omkring ti år. Kvalt med de bare næver.”

Han løftede pigens hånd og drejede den i lyset fra lygten. ”Hun har været bundet, ser det ud til,” mumlede han og pegede

på de røde mærker efter reb om begge pigens håndled. Roland så den anden vej.

Henry Leander var i containeren et stykke tid uden en lyd. Roland kendte sin gamle ven. De havde arbejdet sammen i mange år, og han vidste, at retsmedicineren nu, som en sporhund, undersøgte den døde pige, selvom guderne måtte vide, at det ikke var det bedste miljø at gøre det i. Leander kravlede ud af affaldscontaineren med et udtryk af ubehag i ansigtet. Roland gav ham sin arm til støtte.

"Føj for den lede, sikke et sted at efterlade et barn!"

Roland svarede ikke. De havde begge set lidt af hvert - især i deres tid sammen i København - men det var heldigvis længe siden, en sag som denne var havnet på deres bord.

Politiets rød- og hvidstribede bånd blafrede i vinden omkring containeren. De begyndte at gå. Leander tog de hvide latexhandsker af og trak næsemasken ned under hagen. Begge var tavse og tænkte på det, de lige havde set i containeren.

Roland Benito tændte en cigaret, så snart de var væk fra findestedet og betragtede Leander, mens han kneb øjnene sammen for røgen. Et dødt barn var efter hans mening det værste syn, man kunne udsættes for.

"Fandt du noget af betydning?" spurgte han.

"Det er ren ironi med beskyttelsesdragt, handsker og næsemaske. Der er så meget skidt, haveaffald og alt muligt andet lort. Vi er nødt til at gennemgå containeren, når pigen er fjernet."

Roland nikkede. "Selvfølgelig." Han tog et sug af cigaretten.

Langs Edwin Rahrs Vej var folk begyndt at parkere ulovligt, og de gloede ud ad bilruderne eller stod ved bilerne og iagttog sceneriet ved containeren. Han var klar over, at mordet ikke kunne holdes hemmeligt ret længe.

"Jeg er bange for, det er en seksualforbrydelse," sagde han, mens han med et vredt blik holdt øje med, om folk begyndte at træde inden for afspærringsbåndene. Han frygtede reaktionerne i byen. Et barnemord på Sjælland kunne ryste den århusianske

befolkning i sin grundvold. Hvad ville et barnemord i deres egen by - i smilets by, for Guds skyld - så ikke forårsage? Han så allerede de fede overskrifter på forsiden af dagspressen. *Barnemord i smilets by. Lille pige fundet stranguleret i container.* Og hvorfor lige i en container her i Gellerupområdet? Ingen tvivl om, at mange ville benytte lejligheden til at kæde begivenheden sammen med indvandrerne, volden og kriminaliteten i området. Ikke lige det bedste der kunne ske for det i forvejen belastede område.

"Pigen er fuldt påklædt. Hun har kun bare ben og fødder i de hvide sandaler," svarede Leander.

Det undrede Roland. Vejret var ikke ligefrem til bare ben denne sommer. Fanden tage de pædofile, tænkte han. For ham måtte de såmænd gerne kigge på nøgne barnekroppe, selvom han fandt det perverst, bare de lod dem være i fred og ikke forårsagede, at børnene havnede på Henry Leanders bord i retsmedicinsk.

"Ingen savnede?" spurgte Leander og skridtede over en vandpyt.

"Næh, ikke små piger i hvert tilfælde. Kun de sædvanlige demente, der farer vild, men heldigvis finder vi dem som regel igen. Du er altså usikker på dødstidspunktet?"

"Endnu ja, men det vil obduktionen vise. Måske kan den også give os et præj om gerningsstedet. Pigen er anbragt i containeren, efter hun er myrdet."

"Så vi har altså også et gerningssted, vi skal have fundet," sukkede han.

Leander nikkede. "Containeren er kun findestedet. Gerningsstedet har meget større betydning for os. Men det bliver din opgave at finde frem til det, gamle ven." Han klappede ham på skulderen for at bløde op på sine ord.

Roland kløede sig i den mørke hårpragt. "Ja, det er der, kriminalteknikerne skal finde de fældende beviser - når vi har lokaliseret det altså."

"Jeg skal nok give dig et hurtigt svar," beroligede Leander.

"Hendes hår er filtret af mudder, og tøjet er gennemblødt af vand, det er da et spor. Det kan umuligt være sket i containeren."

"Mudder! Vand!" Roland slog opgivende ud med armene, så asken dryssede fra hans cigaret. "I den her våde sommer kan det jo være hvor som helst."

Leander så op mod himlen, der igen samlede skyer sammen til det næste regnskyl. "Det kommer an på, hvilken slags mudder analyserne viser. Mudder er ikke kun mudder. Jeg fandt også blod på hendes nederdel."

"Blod! Fra hende selv?" Han frygtede det værste.

"Det er svært at sige endnu. Det er kun en dna-analyse, der kan bestemme det. Men umiddelbart ser hun ikke ud til at have sår, der kan have blødt så voldsomt."

"Hvad med dem efter rebene?"

"Det er kun hudafskrabninger, og de har ikke blødt. Jeg tror ikke, hun har været bundet ret længe, men længe nok til at efterlade mærker."

De var nået hen til deres biler. Leander åbnede døren til sin brugte Volvo. Bag dem var pressen også begyndt at møde op. Betjentene, udstationeret på stedet, kastede sig ud i de pågående spørgsmål, hvor de ingen kommentarer havde, og gjorde et ihærdigt forsøg på at holde flokken på afstand af containeren. De blå blink havde tiltrukket folk i miles omkreds, som var de magneter, og folk fremstillet af let metal, der blev draget imod dem.

"Ådselgribbene er ankommet. Lad os komme væk," sukkede han.